ספרי׳ — **אוצר החסידים** — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

היכל תשיעי   שער שלישי

לקוטי שיחות

על פרשיות השבוע, חגים ומועדים

מכבוד קדושת

אדמו״ר מנחם מענדל

זצוקללה״ה נבג״מ זי״ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

נשא

(חלק ב)

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים״

770 איסטערן פּאַרקוויי   ברוקלין, נ.י.

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה

Likkutei Sichot

Copyright © 2026
by

Kehot Publication Society®
770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213
(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718
editor@kehot.com / www.kehot.org

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

Kehot Publication Society® and the Kehot logo are registered trademarks of Merkos L'Inyonei Chinuch.

For dedications of the weekly Sichos, please contact us at: dedications@kehot.com

פרשת נשא

א. אין דעם מאמר באתי לגני[1] פון כ״ק מו״ח אדמו״ר, איז ער מבאר דעם ענין פון שטות דלעומת זה, און ברענגט אַ ראי׳ פון דעם וואָס עס שטייט כי תשטה אשתו[2].

בכלל איז אין חסידות יעדער זאַך אויסגערעכנט, און אַז מען ברענגט אַ ראי׳ פון אַ פּסוק, איז דאָס ניט אויף צו ווייזן בקיאות, נאָר דאָס איז אַ באַוויַיז, אַז דער פּסוק האָט אַ שייכות צו דעם ענין.

לכאורה איז די שייכות פון פּסוק כי תשטה אשתו צו דעם ענין פון שטות דלעומת זה (וואָס אויף דעם ענין ברענגט ער אַ ראי׳ פון פּסוק), פאַרשטאַנדיק אין פּשטות, וואָרום די דרשת רז״ל[3] אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, איז פון פּסוק כי תשטה אשתו.

אָבער באמת דאַרף מען דאָס גופא פאַרשטיין, וואָרום עס זיינען דאָך פאַראַן אַ סך מאמרי רז״ל וואָס מען ברענגט ניט אויף זיי קיין ראיות פון פּסוק. מוז מען זאָגן, אַז דער פּסוק כי תשטה האָט אַ באַזונדערע שייכות צו דעם ענין פון אין אדם עובר עבירה כו׳, דאַרף מען פאַרשטיין וואָס איז די שייכות.

נאָך מער איז ניט מובן — עס איז דאָך: יש בכלל מאתים מנה[4], אָבער בכלל מנה איז ניטאָ קיין מאתים. במילא, בשעת מען וויל ברענגען אַ ראי׳ אַז אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, וואָס דאָס איז ניט דוקא קיין האַרבע עבירה וואָס מען איז חייב אויף איר כרת, נאָר יעדע עבירה, אַפילו אַ דקדוק קל של דברי סופרים[5] און אַפילו דער ענין פון קדש עצמך במותר לך[6], וואָרום אין תניא[7] ווערט דערקלערט דער טעם אויף דעם, ווייל ער איז עובר אויף דעם רצון העליון, און דאָס איז דאָך אויך אין קדש עצמך במותר לך, איז פאַרוואָס ברענגט מען אַ ראי׳ פון דעם

1) ה׳שי״ת סעיף ג.

2) במדבר ה, יב.

3) סוטה ג, א.

4) בבא קמא עד, א. בבא בתרא מא, ב.

5) יבמות כ, א. נדה יב, א.

6) יבמות דאָרט.

7) פרק כד.

וואָס עס שטייט כי תשטה אשתו, אַ האַרבע עבירה, עס איז דאָך אין בכלל מנה מאתים?

ב. די שייכות פון אין אדם עובר עבירה צו כי תשטה אשתו איז אין צוויי ענינים:

א) דער דין פון כי תשטה גו׳ איז ביי אַן אשת איש, און דוקא אַן אשת איש ווערט מיט דער ביאה אַ זונה[8], אָבער ניט אַ פנוי׳ (הגם רבי אליעזר האַלט אַז אַפילו פנוי הבא על הפנוי׳ עשאה זונה, דאָס איז אָבער מער ניט ווי אַ דעת יחיד, און די הלכה איז ניט אַזוי[9]), ד. ה. אַז דער טעם פאַרוואָס די עבירה איז אויף אַזוי פיל נוגע איז ווייל זי איז אַן אשת איש. און אַזוי איז אויך אין דעם ענין פון אין אדם עובר עבירה כו׳, וואָס דורך דעם ווערט ער דאָך אַ נפרד פון אלקות, איז דער טעם וואָס יעדער עבירה, אַפילו אַן עבירה קלה איז אויף אַזוי פיל נוגע, ווייל אידן זיינען דעם אויבערשטנס אשה, ווי ווייטער דערקלערט.

עס שטייט אין זוהר[10] אַז אַ פילוסוף האָט געפרעגט ביי ר׳ אלעזר׳ן, וויבאַלד אַז אידן זיינען דער עם המובחר, פאַר־וואָס זיינען זיי שוואַכער פון אַלע פעל־קער? האָט ר׳ אלעזר געענטפערט, אַז היא הנותנת: וויבאַלד זיי זיינען דער מובחר פון אַלעמען, קאָנען זיי ניט סובל זיין קיין פסולת, אַזוי ווי שקצים ורמ־שים, אין רוחניות, ובמילא קאָנען זיי דאָס ניט סובל זיין אויך אין גשמיות.

— און דאָס איז אַזוי ווי מען האָט גערעדט (אין מאמר[11]), אַז כאָטש ביי אומות העולם איז דאָס וואָס קרו לי׳ אלקא דאלקיא, הייסט ניט קיין מרידה[12], אָבער ביי אידן, וויבאַלד זיי זיינען הע־כער, דערפאַר איז מיט יעדער עבירה קלה ווערט ער אַ נפרד בתכלית, אָפּגע־טיילט אינגאַנצן פון ג־טלעכקייט, מע־רער ווי קליפה וסטרא אחרא —

אידן זיינען געגליכן געוואָרן צו לב[13]. און אַזוי ווי די האַרץ, ווייל זי איז דער מובחר פון אַלע אברים, קאָן זי ניט סובל זיין קיין פסולת, אַפילו דקה מן הדקה, אַזוי זיינען אויך אידן.

דערמיט וועלן מיר פאַרשטיין די שייכות פון כי תשטה צו אין אדם עובר עבירה כו׳.

אידן זיינען דעם אויבערשטנס אשה, דער אויבערשטער איז דער בעל און אידן זיינען די אשה, און דאָס איז אין אַלע זמנים, אויך בזמן הגלות. — די נפקא מינה פון איצ־טער ביז לעתיד איז, אַז איצטער איז דער אויבערשטער: „בעל״, און לע־תיד: „איש״ — ווי ער זאָגט אין פסוק (אַן ענטפער[14] אויף דעם וואָס די אידן האָבן גע׳טענה׳ט, אַז דער אויבערשטער האָט דאָך זיי אָפּגע׳גט, ומה לבעל על אשתו לאחר גירושין):

8) זע לקוטי תורה במדבר נג, ג.

9) יבמות סא, ב. רמב״ם הלכות איסורי ביאה פרק יח הלכה ב.

10) חלק ג רכא, א.

11) ד״ה באתי לגני תשי״ג (בסה״מ באתי לגני ח״א וסה״מ מלוקט ח״א).

12) רמ״א או״ח סקנ״ו און זע מים רבים תשי״ז (סה״מ מלוקט ח״א ע׳ נב) און אין הערה דאָרט.

13) זע זהר חלק ג רכא, רע״ב. כוזרי מאמר ב אות לו. אגרת הקדש סימן לא.

14) ישעי׳ נ, א. סנהדרין קה, א.

אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתי׳ גו׳, וואָרום להחליפם באומה אחרת חס ושלום אי אפשר[15]. ובמילא — עס שטייט דאָך, איזוהי אשה כשרה העושה רצון בעלה[16], איז דערפאַר נוגע יעדער עבירה, וואָרום אַפילו אַז מען איז עובר אויף אַ רצון קל, וואָס אין דעם גייט אַריין אויך קדש עצמך במותר לך, איז מען ניט עושה רצון הבעל, ובמילא איז מען ניט קיין אשה כשרה.

דערפאַר איז בשעת מען וויל דערקלערן, אַז מיט יעדער עבירה ווערט מען אַ נפרד בתכלית, און אַז אַפילו דברים המותרים זיינען אויך נוגע, ברענגט מען דעם פסוק כי תשטה אשתו, וואָרום דאָס איז ניט סתם קיין ראי׳, נאָר עס איז אַ דערקלערונג: פאַרוואָס איז אויך אַן עבירה קלה אַזוי שטאַרק נוגע, ווײַלע די נשמה, דער נפש הבהמית, דער נפש הטבעית און דער גוף זיינען דעם אויבערשטנס אשה, ואיזוהי אשה כשרה העושה רצון בעלה, דערפאַר איז נוגע אַפילו אַ רצון קל.

ג. ב) דער ענין פון כי תשטה אשתו, איז דאָך ניט אַז מען ווייס אַז זי איז נטמא געוואָרן, עס איז מער ניט וואָס ונסתרה, און עס קאָן גאָר זיין אַז זי איז אַ טהורה, נאָר דאָס אַליין וואָס ונסתרה, הייסט עס כי תשטה מלשון שטות, און עס הייסט מעשה בהמה, וואָס צוליב דעם דאַרף זי ברענגען אַ קרבן ממאכל בהמה[17].

אין פלוג איז ניט פאַרשטאַנדיק, וויבאַלד אַז מען ווייס ניט אַז זי איז נטמא געוואָרן, קאָן מען דאָך איר שטעלן אויף חזקת כשרות, ורוב בנות ישראל כשרות הן, איז פאַרוואָס דאַרף זי ברענגען אַ קרבן ממאכל בהמה? נאָר דער טעם אויף דעם איז, אַז דאָס גופא וואָס זי געפינט זיך אין אַזאַ מצב אַז מען קאָן איר חושד זיין אויף טומאה, איז דאָס אַן ענין פון מעשה בהמה, וואָרום ביי בנות ישראל דאַרף גאָר ניט זיין קיין מצב פון חשד.

און הגם אַז דער ענין פון ונסתרה גופא איז דאָס אַ מעשה בהמה, און איבער דעם אַליין איז זי אָסור צום בעל, אָבער עס איז מער ניט ווי לשעה קלה בלבד, וואָרום וויבאַלד אַז זי איז ניט טמא געוואָרן, עס איז מער ניט וואָס ונסתרה, איז דערנאָך ווערט זי צו אים טהור, ווי ער זאָגט ונקתה ונזרעה זרע[18].

און אַזוי איז אויך בשעת אַ איד איז עובר אַן עבירה, וואָס דאָס איז אַן ענין פון רוח שטות, איז דאָס ניט קיין ענין פון טומאה לבעלה, ח״ו, וואָרום עס איז דאָך „וכבודי״ — וואָס דאָס איז דער ניצוץ אלקי וואָס ביי יעדער אידן — „לאחר לא אתן״[19], עס איז מער ניט וואָס לשעה קלה האָט ער געטאָן אַ מעשה בהמה, אָבער סוף סוף איז ונקתה ונזרעה זרע, וואָרום לא ידח ממנו נדח[20].

און דאָס איז נאָך אַ טעם אויף דעם, וואָס בשעת מען רעדט דעם ענין פון שטות דלעומת זה ברענגט

15) קדושין לו, א. שו״ת הרשב״א סימן קצד. רות רבה פתיחתא ג. פסחים פז, א.

16) תנא דבי אלי׳ רבה פרק ט (בשינוי לשון קצת).

17) סוטה טו, ב.

18) במדבר ה, כח.

19) ישעי׳ מב, ח.

20) שמואל ב, יד, יד (בשינוי לשון קצת).

מען דעם פסוק כי תשטה אשתו, וואָרום דערמיט וויל מען מבאר זיין, אַז דער גאַנצער ענין פון שטות דלעומת זה ביי אַ אידן, איז דאָס ניט קיין ענין פון טומאה חס ושלום, עס איז מער ניט ווי מעשה בהמה לשעה קלה.

ד. ווייל וויבאַלד אַז אויב מ'האַלט אַז ס'איז דאָ אַ מציאות אויסער אלקות איז עס אַ כפירה באחדותו, און בפרט אויב מ'ווייסט אַז מען איז דורכגעפאַלן אין אַ דרבנן און נאָך האַרבער, וואָס דאָס איז דאָך אַ רוח שטות, קאָן מען דאָך מיינען, ווי עס שטייט[21], ותאמר ציון עזבני ה' ואד' שכחני —

ברענגט מען אויף דעם דעם פסוק כי תשטה אשתו, אַז אַזוי ווי די אשה שנסתרה, הגם אַז לשעה קלה איז זי אסור צום בעל, אָבער באמת איז דאָס ניט קיין טומאה, און נאַכהער ווערט זי צו אים צוריק מותר, און נאָך מערער — „ונזרעה זרע", און די גמרא[22] זאָגט דערויף: היתה יולדת בצער יולדת בריוח, נקבות יולדת זכרים, און עס איז אַפילו פאַראַן אַ מאן דאמר אין גמרא, אַז היתה עקרה נפקדת;

אַזוי איז אויך, הגם אַז ידע אינש בנפשי' דעם שטות דלעומת זה וואָס ביי אים, דאַרף ער ניט אַראָפּפאַלן ביי זיך. ער דאַרף וויסן אַז ער איז חס ושלום קיינמאָל ניט נטמא געוואָרן, וואָרום „וכבודי", וואָס דאָס איז דער ניצוץ אלקי וואָס עס איז פאַראַן ביי יעדער אידן, „לאחר לא אתן". עס איז מער ניט וואָס לשעה קלה האָט ער געטאָן מעשה בהמה, אָבער דערנאָך איז ונקתה ונז־רעה זרע, ער וועט האָבן אהבה ויראה, און בנים זכרים דוקא, ד. ה. אהבה ויראה שביגיעתו, און עס וועט זיין דער יחוד הבעל ואשתו, דאָס הייסט, גילוי השכינה בנפשו, דער גילוי פנימיות הנשמה, וואָס דאָס איז דער ביאת משיח הפרטי וואָס ביי יעדער איינעם[23], וואָס דאָס איז אַ הכנה צו ביאת משיח הכללי.

(משיחת יו"ד שבט, תשי"ג)

---

21) ישעי' מט, יד.

22) סוטה כו, א. רמב"ם הלכות סוטה פרק ב, הלכה י. פרק ג הלכה כב.

23) אגרת הקדש סימן ד.